

De pooier, de liefde en het vuur

TWEEDE CONFIDENTIE

'Als ik het goed begrijp,' vroeg de ezel aan de pooier, 'ervaart u uw vrijspraak niet echt als bevrijdend?'

De pooier probeerde vergeefs de deur van de tochtige kamer te sluiten, gooide zijn sigaretten op de tafel, vulde twee colaglazen tot de rand met wodka, en dronk zonder toast of enig ander protocol meteen een flinke slok. 'Bewijzen zullen ze nooit vinden,' legde hij uit. 'Teveel mensen nemen mij in bescherming. Bovendien houden de meisjes en jongens hun lippen stijf op elkaar. Zo dom zijn ze nu ook weer niet. En wat valt er trouwens te vertellen? We blijven toch niet eeuwig knuffelen met een knuffel? Dat soort dingen gebeurt.'

'Maar al bij al voelt u zich onrecht aangedaan?'

'Mensen van de wet hebben geen begrip voor sociale structuren en cultureel bepaalde factoren. Die jongens en meisjes doen het voor hun ouders. Met hun winst – ze verdienen echt behoorlijk – willen ze hun ouders een nieuw leven geven in de dorpen ver weg. Zelf is het hen niet om luxe te doen.

Ze zijn hun ouders ook bijzonder dankbaar dat ze door hen indertijd zijn verkocht en zo in ons systeem zijn beland. Als ze een beetje weten vol te houden en hun ambities weten te beteugelen, hebben ze hier in de moderne achterbuurten tenslotte een toekomst. Want geloof me of niet, die jongens en meisjes vinden het al bij al leuk werk. Er zijn van die dagen dat ze er geen zin in hebben, maar wie heeft dat niet? Sta jij elke ochtend te springen om het zoveelste artikel uit je pen te knippen over alweer zo'n demente grootmoeder die voor het slapen gaan haar gasfornuis wijd open heeft gedraaid?'

'Hoe was hun eerste keer?' wou de ezel weten.

'Die valt vaak niet mee, dat spreekt voor zich. Maar ik heb de jongens en meisjes zelf opgeleid, snap je? Ik heb het de eerste keren zelf met hen gedaan en uitgelegd hoe het moet. Met veel liefde en geduld. Collega's zeggen wel eens hey! waar haal je de energie, maar ik doe dat graag. Ik hou van jongens en meisjes, het is iets dat in mij zit. Ik kan daar niet aan doen. In de gevangenis heb ik daar destijds over gepraat met een psychiater. Hij zei dat je sommige dingen niet kunt verhelpen en dat men begrip moet opbrengen voor dat soort liefde. En dat het zelfs een beetje in ieder van ons zit. Als een klein maar niet te blussen vuur.

'Dus ook in mij?' vroeg de ezel.

De pooier haalde zijn schouders op. 'Neem nu al die voorbeeldige rechters, rechercheurs en commissarissen. Wat gaat er in hun hoofd en hun onderbuik om, denk je, als hun spichtige dochter van elf met opzet haar badkamerdeur niet sluit en vraagt of ze eens het slotje van haar halsketting willen komen repareren? Of als hun zoon met zichzelf in de douche staat te friemelen en dan zomaar zonder handdoek door het huis loopt

te paraderen? Is het niet wraakroepend, dat juist dat soort mensen over mij een oordeel uitspreekt en telkens zelf de dans ontspringt? Weet je, mijn vader heeft mij indertijd voor een half uur uitgeleend aan zijn ploegbaas, in ruil voor een halve fles wodka. Op de achterbank van zijn skoda bestelwagen. Maar hey! hoor je mij daarover janken? Hoor je mij schreeuwen dat mijn vader een perverse bandiet is die levenslang achter de tralies moet? Ik hou van mijn vader, weet je wel? Dat soort dingen gebeurt. Ik heb me daar bij neergelegd.

'In sommige landen,' zei die psychiater, 'geven ze je een spuitje om bepaalde driften lam te leggen of gaan ze over tot castratie. Hoe sta jij daar tegenover?' En ik zei 'als er iets moet gebeuren, dan doe ik het liever zelf.' Want ik loop daar serieus mee rond. Met plannen om er een eind aan te maken. Het is zo'n ondraaglijke last en het onbegrip is zo groot. Ik voel mij vaak een opgejaagd beest, waar ze straks mee kunnen doen wat ze willen. Maar ik krijg het niet gedaan, ik kan het niet. Vooral niet voor mijn meisjes en jongens. Wat zou er van hen moeten worden als ik er niet meer ben?'

De pooier had zijn emoties bij het afscheid moeilijk kunnen bedwingen en had de ezel omhelsd en gekust op zijn wang. Hoewel dit

De pooier, de liefde en het vuur

TWEEDE CONFIDENTIE

onverwachte teken van intimiteit - bedacht de ezel achteraf - natuurlijk ook gewoon een cultureel bepaalde omgangsvorm kon zijn. Tijdens de omhelzing had hij in elk geval de vier knoppen van het verroeste gasfornuis stiekem opengedraaid en op de gang had hij de pooier vuur aangeboden voor zijn zoveelste sigaret.

Toen de ijzeren poort van het kraakpand achter hem dicht was gevallen, was de ezel in zeven haasten het blokje om gelopen zodat hij langs de eros-bioscoop kon passeren, waar hij een ticket en een flyer van de laatavondfilm uit de vuilnisbak had gevist ('Duizend-en-één-doos').

In zijn hotel had hij een praatje gemaakt met de oude, dove, tv-kijkende receptionist die hem een sigaret en

een prostituee had aangeboden. De ezel had gezegd dat hij een astmapatiënt was en dat beide geneugten te belastend voor zijn longen zouden zijn. Maar dat hij hield van een goede film en een glas wijn. Waarop hij met de bioscoopflyer had gezwaaid.

De receptionist had meevoelend gekeken van de ezel naar de flyer en terug, en vervolgens het volume van

de tv weer hoger gezet. De geweldige gasexplosie die toen om de hoek had weerklonken en de ruiten van de receptie zelfs even had laten trillen, trok slechts in zoverre zijn aandacht dat hij meende dat de ezel gekucht had om zijn ontbijt voor de volgende ochtend te bestellen.

'Muesli, chljeb i kasja. Spasiebu!' had de ezel in een tekstballon op de flyer genoteerd, boven twee wijd gespreide, met wit vocht bevlekte vrouwenbenen: 'Granen, brood en boekweitpap. Dankuwel!'

Boven in zijn kamer had de ezel voor het slapengaan alles nog eens overlopen. Als ze zouden vragen waar hij was geweest die avond

dat bepaalde uur zou hij zeggen 'in de bioscoop' en de receptionist zou dat naderhand bevestigen. Als ze zouden willen weten om

“Boven in zijn kamer had de ezel voor het slapengaan alles nog eens overlopen”

welke film het ging zou de receptionist zich de erotische flyer wel herinneren, alsook het daarop genoteerde ontbijt. Als ze foto's zouden laten zien met de verminkte resten van een pooier zou hij het hoofd schudden en zeggen 'Ik ken die resten niet'. En als ze zouden uitleggen dat alles erop wees dat het om een afrekening ging zou hij zeggen: 'Dat soort dingen gebeurt. Ik heb me daar bij neergelegd.'